

събиралъ данъцитѣ и налагалъ такива. Умрѣлъ е около срѣдната на миналия вѣкъ. Негови правнуци сж фабрикантитѣ Стефанови.

Де са й чуло видяло
два царя въ инѣ зима:
Царя царува въ Цариград,
Иванчо царува въ Сливян.

(По-нататъкъ се разправя какъ Иванчо вървялъ изъ тѣснитѣ „сокаци“ и какъ видялъ балдъза си Янка).

Янка на пътя стоеше.
Иванчо Енки думаше:
„Енкеле беним балдъзке,
я плащай Енкеле, я плащай,
я плащай тежки гюмрюци

.....
Моли са, Енка, на Бога
да умре, Енке, зѣтя ти,
ний да си двама земими,
чи сме си лилка прилика.

(Слушана отъ Димка Донева отъ с. Добриня, Провадийско, съ родители преселени изъ Новозагорско презъ 1830 год.)

Взаимна любовъ. Убеждението у народа, че и въ отношенията на самозабрава — реалното да не се забравя:

Стоянъ на Рада думаше:
„Радо ле, либе, Радкеле,
как(в)о бе нѣщо либене,
либене незабравяне!
Вчера на нива отидах
на нива ѓран да ѓра
наща нива заминах
та на ваща отидах:
Изкарах бразда и друга
на ум ми доди за тебѣ,
че са назад повърнах
и са на Бога помолях:
„Божнеле, я помогни ми
Да ми са счупи ралото,
Ралото и купралята,
на циганяна да ида
да ми ралото поправи,
ралото и купралята, —
покрай Радкини да мина
да видя Рада, Радкиле, —
платното изтъкала ли й,
на пжтя излязла ли й?“